

[Finansministeren.]

og Folk's agitation, men jeg tvivler for mit vedkommende om, at der virkelig er nogen udbredt forbitrelse. Jeg synes, at det stemmetal, det kommunistiske parti opnåede ved sidste valg, opfordrer til nogen forsigtighed med at drage store slutninger om „Land og Folk's indflydelse.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Den højtærede finansminister har måske lagt mærke til, at de forslag, som jeg er gået ind for under de politiske forhandlinger, ikke har omfattet en begrænsning af bankernes likviditet. Jeg kunne tænke mig, at man i stedet for at opkræve penge ved tvangsopsparing, indbetale dem til bankerne og så låne dem ud simpelt hen ikke havde lavet disse penge, så havde bankerne heller ikke fået dem. Det er hele denne tro på staten, der ligger bagved. Man kan måske sige — det er vist heller ikke overdrevet —, at det er socialistiske fejltagelser.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen siger, at jeg ikke har interesseret mig for handling, men kun for at tale under forhandlingerne. Hvad er det dog for snak! Her har vi lavet det ene forslag efter det andet, der afvises, og så siger man, at vi interesserer os ikke for handling. Det er rigtigt nok, at vi vil være imod dårlig handling, vi vil ikke være med til noget, vi ikke tror på. Nu har altså de fire gamle partier lavet et forlig, som snart er gennemført, nu har man gennemført foranstaltninger, som kan være tunge nok for befolkningen, mod inflationen og mod underskuddet på betalingsbalancen, og så spørger jeg: Vil man erklære, når nu alt dette er gennemført, at det ikke er rigtigt, hvad jeg tror, at inflationen fortsætter uanfægtet, og at underskuddet stadig består? Jeg tror ærlig talt ikke et slag på det, man er enedes om, men de, der vil gennemføre det, og som har ansvaret for det, burde da selv tro på det og så også yde en vis garanti for, at det duede.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Det ærede medlem hr. Oluf Pedersen gjorde i et af sine indlæg en bemærkning om, at vi under forhandlingerne havde bedt om at få retsforbundet hældt udenfor, så de fire gamle partier kunne snakke sammen alene. Vi var så bange for et forlig med retsforbundet og forlangte at komme i enrum med de andre gamle partier. Der er det rigtige i det ærede medlems fremstilling, at da vi havde hørt det ærede medlem holde foredrag som dem, han har holdt her i dag, i 4—5 møder — og det ærede med-

lem er en ivrig debattør, som beslaglægger megen tid —, så forekom det os at være rigeligt, og så sagde vi: hvis der overhovedet skal slutes noget forlig under disse forhandlinger, må vi så ikke bede om, at de medlemmer, der vil lave et arbejde, kommer til at tale alene sammen. Vi var klar over, at det ærede medlem hr. Oluf Pedersen og hans parti ikke ville tage medansvar for noget som helst — hverken dengang eller senere. Det er det, der er sandheden, og det er det, der også giver det ærede medlems voldsomme taler i dag den ganske særlige baggrund.

Med hensyn til valutasituationen henviser jeg til de bemærkninger, jeg gjorde i mit forrige indlæg.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Der er det rigtige i det ærede medlem hr. H. C. Hansens fremstilling, at der var et dybt skel mellem retsforbundet og socialdemokratiet under forhandlingerne, og at det, man fra socialdemokratisk side ønskede i denne situation, i virkeligheden var det stik modsatte af det, vi ville. Hele deres program gik ud på mere finansiering, mere udpumpning af penge; selv da de kom med deres omsætningsskat, skulle pengene jo ud igen. Overfor det havde vi den opfattelse, at det var noget helt andet, der skulle ske — det, som jeg har omtalt her —, og jeg havde den opfattelse, at rent principielt var vor stilling til pengeproblemet, til baggrunden for de foranstaltninger, der trængtes til, ikke så langt fra regeringens synspunkter, som de var fra socialdemokratiets. Men så lavede man dette underlige forlig mellem socialdemokratiet og regeringspartierne trods vidt forskellig opfattelse af, hvad der trængtes til, et vældigt kørsammen, der hverken duer til det ene eller det andet. Det var det værste, mest elendige forlig, man nogensinde har lavet, hvor den ene sagde: man skal have mere frihed med hensyn til import, og den anden: man skal have mindre; den ene sagde: man skal begrænse udpumpningen, og den anden: der skal mere til. Altså, det forlig, man fik ud af det, var nødt til at blive det elendigste makværk. Det er det såmænd også blevet.

(Kort bemærkning).

H. C. Hansen: Det, som det ærede medlem hr. Oluf Pedersen siger, er en glimrende illustration på de forhandlinger, vi førte i statsministeriet. Tonen er den samme, formen er den samme, indholdet er det samme, og det vil være forståeligt for alle medlemmer i det høje ting, at det var ikke til at holde ud; der måtte på et eller andet